

Arrest

nr. 40 745 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 november 2008 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 24 september 2009.

1.3. Op 2 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerdische vrouw afkomstig uit Sulaymaniyah in Noord-Irak. U bent gehuwd met M. (...) A. (...) H. (...) S. (...) (OV 6.348.378). Uzelf zou gewerkt hebben als boekhoudster in een bedrijf. Vanaf 2000 zou uw echtgenoot beginnen werken zijn voor een "peshmerga"-commandant van de PUK ("Patriotic Union Kurdistan"), meerbepaald voor een zekere D. (...) H. (...) O. (...). Hij hield zich eerst bezig met louter administratief werk. In 2003 zou hij zijn gepromoveerd tot een kaderfunctie binnen de PUK. U zou nooit precies geweten hebben wat de functie van uw echtgenoot precies inhield. Op 26 oktober 2008 zou uw echtgenoot u hebben opgebeld en u gevraagd hebben onmiddellijk één week verlof te nemen van uw werk. Hij zou u gezegd hebben dat zijn leven in gevaar was. Diezelfde dag nog zouden jullie vanuit Sulaymaniyah vertrokken zijn naar Istanbul. Vanuit Istanbul zouden jullie naar België gereisd zijn, waar jullie op 13 november 2008 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde zich volledig te baseren op de problemen van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn hoofde een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen door het CGVS. Aldus kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u uw land ontvlucht heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw problemen legde u uw diploma en huwelijksakte voor. Deze bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot werden wegens samenhang samen ter terechtzitting behandeld. Deze samenhang blijkt uit het administratief dossier en verzoekster verwijst in haar verzoekschrift uitdrukkelijk naar de feiten en de motivering van het beroep ingediend in het dossier van haar echtgenoot. Immers, in het verzoekschrift stelt verzoekster dat de bestreden beslissing haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigert omwille van de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot zodat het dan ook logisch is dat ze volledig verwijst naar verzoekschrift ingesteld door haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 40 744 van 24 maart 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het enkele feit of hij al dan niet alleen instond voor de registratie van gegevens aangaande munitie, lonen en pensioenen, voedsel en meubels, niets wijzigt aan de problematiek dewelke aan de oorsprong van zijn vlucht lag, het logisch en

begrijpelijk is dat hij weinig concrete bewijselementen kan voorleggen vermits het geheime rapporten betreffen en dat de bewijswaarde van de stukken die hij wel aanbrengt, zonder meer in twijfel wordt getrokken.

2.2. In een tweede middel aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat uit zijn feitenrelaas wel degelijk blijkt dat er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er een open conflictsituatie is in de regio waar hij woonachtig is, hetgeen duidelijker wordt door het feit dat er na zijn vlucht nog meerdere mensen naar hem zijn komen vragen, en hij dan ook vreest het slachtoffer te worden van willekeurig geweld of een onmenselijke behandeling.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Volgens verzoekers verklaringen zou hij binnen de partij 'PUK' verantwoordelijk zijn geweest voor de registratie van lonen en pensioenen, munitie, meubels en voedsel en werd hij valselijk beschuldigd geheime informatie te hebben doorspeeld omdat hij weigerde om onder druk vertrouwelijke informatie aan te passen. Nadat verzoeker via een vriend die bij de inlichtingendienst werkte, vernomen had dat er interne rapporten tegen hem opgesteld waren en dat hij binnen afzienbare tijd zou opgesloten worden, besloot hij samen met zijn echtgenote Irak te verlaten.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het ongeloofwaardig is dat verzoeker als enige persoon, zonder enige bijstand en/of controle door een andere persoon, binnen de hele PUK zou hebben ingestaan voor de registratie van dergelijke belangrijke en vertrouwelijke informatie, (ii) zijn relaas vrij ongedetailleerd is betreffende de manier waarop hij precies te weten gekomen is dat hij werd gevisieerd door de inlichtingendienst 'Zaniary', meer bepaald wat betreft de inhoud van de rapporten en over de functie van zijn vriend S. binnen de inlichtingendienst, (iii) hij er niet in slaagt om zijn verklaringen omtrent zijn functie en vervolging te staven aan de hand van concrete bewijsstukken omdat aan de aanbevelingsbrief van de PUK niet veel bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het gesolliciteerde karakter ervan en het feit dat het ongeloofwaardig is dat D., enkele maanden na zijn gedwongen vertrek uit de partij, nog een officieel partijdocument zou hebben kunnen opstellen, (iv) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, en (v) zijn overige documenten, met name zijn identiteitskaart, bewijs van nationaliteit, huwelijksakte, diploma, lidkaarten van de PUK, cd-rom en facturen en handelskaarten, niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136 692).

2.7. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelde dat het ongeloofwaardig is dat alle belangrijke en vertrouwelijke informatie over de afdelingen voedsel, meubels en vooral munitie, lonen en pensioenen zou geregistreerd zijn door één enkele persoon, zonder enige

bijstand van/of controle door een andere persoon, verzoeker het belang van zijn functie minimaliseerde toen hij met deze ongeloofwaardigheid werd geconfronteerd en dat hij vervolgens opnieuw toegaf dat hij wel degelijk als enige persoon binnen de PUK over het volledige overzicht van deze gegevens beschikte. Thans stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het feit of hij nu al dan niet alleen instond voor deze functie, niets wijzigt aan de problematiek dewelke aan de oorsprong lag van de vlucht uit zijn land.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift wordt zijn, door hem geschetste, functie voor de PUK wel degelijk in vraag gesteld, omdat de beschrijving van zijn functie, namelijk dat hij als enige instond voor alle informatie met betrekking tot voedsel, meubels, munitie, pensioenen, lonen, niet geloofwaardig is en, naar het oordeel van de Raad onrealistisch, en omdat hij plots zijn verklaringen aanpast wanneer hij gewezen wordt op het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas. Gelet echter op het feit dat de kern van verzoekers relaas er net in bestaat dat hij Irak verlaten heeft omdat hij als enige belangrijke en vertrouwelijke informatie zou hebben geregistreerd en hierdoor onder druk werd gezet, is het niet aanvaardbaar dat verzoeker in het verzoekschrift 'in het midden laat' of hij nu al dan niet als enige met deze taak belast was aangezien van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zoals in casu de beweerde functie van verzoeker binnen de organisatie van de PUK.

Derhalve kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers functie als (enige) verantwoordelijke voor de registratie van belangrijke en vertrouwelijke gegevens en zijn bewering dat er "erkend (wordt) dat verzoeker wel kennis had of minstens kon hebben van deze belangrijke en vertrouwelijke informatie" waardoor "wel degelijk een risico (bestond) dat hij vroeg of laat zou kunnen worden geconfronteerd en benaderd tot het vrijgeven, aanpassen, of weglaten van bepaalde gegevens, gelet op zijn functie". Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker wel een werkbadge indient doch dat daarop nergens wordt vermeld welke functie verzoeker had. Hij beweert schriftelijk ontslag te hebben genomen in september 2008 (gehoor p. 8), dat niet werd aanvaard door zijn baas, beweringen waarvan geen enkel begin van bewijs wordt ingediend. Overigens is het merkwaardig dat verzoekers baas, die hem onder druk zette om malafide activiteiten te plegen, zijn ontslag niet aanvaardde vermits hij op deze wijze vrij spel zou hebben gehad om zijn zoon en eventueel anderen te voordelen. Het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas wordt verder ondersteunt door de vaststelling dat hij, als belangrijke pion in de PUK, op het moment dat hij onder druk werd gezet om malafide activiteiten uit te voeren geen steun zou hebben gezocht bij de hogere echelons van de PUK, temeer hij, blijkens zijn verklaringen, maandelijks diende te rapporteren aan het hoofdkwartier.

Met betrekking tot de documenten, inzonderheid de aanbevelingsbrief gedagtekend 25 december 2008, die verzoeker indiende ter staving van zijn asielaanvraag, stelt de Raad vast dat verzoeker de Commissaris-generaal onterecht verwijt zijn documenten zonder enige motivering als ongeloofwaardig te hebben afgedaan waardoor iedere vorm van positieve bewijslevering door een kandidaat-vluchteling onmogelijk zou gemaakt worden. Immers, de Commissaris-generaal besloot dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van dien aard zijn om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen gelet op het feit dat er weinig bewijswaarde aan de aanbevelingsbrief van de PUK kan gehecht worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan. De Commissaris-generaal kent terecht geen objectieve bewijswaarde toe aan dit gesolliciteerde document vermits het blijkbaar werd geschreven op 25 december 2008 en ondertekend is door Liwa D.O.A., opgesteld werd op het officieel papier met briefhoofd van de PUK, "General Command of Kurdistan – Peshmerga Forces", terwijl Liwa D.O.A. "*wegens conflicten binnen de PUK (...) van zijn functie (werd) ontslagen in juli 2008*".

Daargelaten de vraag of het logisch en begrijpelijk is dat verzoeker geen rapporten van de inlichtingendienst kan voorleggen gelet op het geheime karakter ervan, merkt de Raad op dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is gelet op zijn vage verklaringen over de inhoud van de rapporten en over de functie van zijn vriend, die voor de inlichtingendienst werkt en die hem van het bestaan van de rapporten op de hoogte had gebracht, en wat door verzoeker nergens wordt weerlegd. Verzoeker legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat hij effectief zou worden gevisieerd door de Koerdische autoriteiten of de veiligheidsdiensten van de PUK.

2.8. Verzoekers identiteitskaart, bewijs van nationaliteit, huwelijksakte en diploma bevestigen enkel zijn persoonsgegevens, dewelke niet ter discussie staan, zijn lidkaarten van de PUK bevestigen dat hij lid is

van deze politieke partij, een gegeven dat evenmin wordt betwist in tegenstelling tot zijn verklaringen als zou hij een hooggeplaatste functie met verregaande verantwoordelijkheid hebben uitgeoefend binnen de structuur van de PUK en hierdoor problemen hebben ondervonden, de cd-rom en de facturen hebben evenmin enige bewijswaarde voor wat zijn ingeroepen problemen met de PUK betreffen en de handelskaarten bevestigen enkel dat hij ook als handelaar actief was, naast zijn werkzaamheden binnen de PUK. Derhalve heeft de Commissaris-generaal wel degelijk gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten geen aanwijzing kunnen bieden voor het door verzoeker aangehaalde relaas en de vervolgingsfeiten.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij gezocht wordt omdat hij over cruciale informatie binnen de PUK beschikte, en dat hij daarom vreest het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verder stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal, op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Subject related briefing, Irak, 'De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak' van 21 oktober 2009), besloot dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van een veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat uit zijn feitenrelaas het tegendeel blijkt, doch hij brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt. Hij heeft bijgevolg niet aangetoond dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS